

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku L. sp. z o.o. w W.
przy uczestnictwie S. V sp. z o.o. w W. i M. sp. z o.o. w W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 października 2019 r., sygn. akt XXVII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni L. sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 października 2019 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 maja 2019 r., którym oddalono wniosek o wpis w dziale IV księgi wieczystej.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 31 u.k.w.h.

oraz art. 201 § 4 k.s.h. w postaci oddalenia wniosku ze względu na niezłożenie jako załącznika umowy spółki M. sp. z o.o. w celu wykazania uprawnień osobistych wspólnika, choć z art. 201 § 4 k.s.h. wynika wprost, że dla uzyskania statusu członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wymagane jest wyłącznie dopełnienie obowiązku powołania zgodnie z przepisami k.s.h. lub postanowieniami umowy spółki, zaś wpis do rejestru przedsiębiorców w tym zakresie ma charakter wyłącznie deklaratoryjny. Ponadto skarżąca zarzuciła, że Sąd pominął dokumenty dołączone do umowy cesji, których treść była objęta poświadczonym notarialnie podpisem.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - niepubl.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juredyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, niepubl.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom, bowiem skarżący odnosi się do dokumentów i okoliczności innych niż te, których brak stał się przyczyną oddalenia wniosku o wpis. Po pierwsze członek zarządu został wskazany przez jednego, mniejszościowego wspólnika E. S.A. z siedzibą w W., którego uprawnienie do samodzielnego, osobistego mianowania członka zarządu pełniącego funkcję prezesa nie zostało wykazane. Jak zauważa sama skarżąca, do spełnienia wymagania skutecznego powołania członka zarządu wymagana jest zgodność z przepisem ustawy lub postanowieniem umownym. W załącznikach do wniosku nie zawarto natomiast żadnego poświadczenia istnienia takiego zapisu umownego. Po drugie, inaczej niż twierdzi wnioskodawczyni, podpis na dokumencie wskazania członka zarządu nie został poświadczony notarialnie. Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy nie dopatrzył się naruszeń przepisów prawa o kwalifikowanym charakterze, które miałyby doprowadzić do oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.